

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. M., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, ako aj podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. augusta 2005 doručená sťažnosť (z 18. augusta 2005) Ing. T. M., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj porušenia jeho základného práva na rovnaké zaobchádzanie vyplývajúceho zo zákazu diskriminácie

z dôvodov podľa čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005.

Sťažovateľ uviedol, že 25. júna 2002 podal Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody vo výške 50 000 000 Sk proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) z dôvodu nesprávneho úradného postupu orgánu štátu, konkrétne krajského súdu (ďalej aj „konkurzný súd“), v konkurznom konaní vedenom pod sp. zn. 25-24 K 92/98, týkajúcom sa majetku úpadcu - obchodnej spoločnosti H., s. r. o., Ž. (ďalej len „úpadca“).

V označenom konkurznom konaní prejavil sťažovateľ na základe inzerátu správcu konkurznej podstaty úpadcu záujem o kúpu nehnuteľností tvoriacich areál prevádzkarne úpadcu (na spracovanie, výrobu a skladovanie kyslej kapusty) v obci S. a v súlade s podmienkami predaja zverejnenými v inzeráte zaslal správcovi konkurznej podstaty 22. februára 2000 cenovú ponuku. V ten istý deň uhradil na účet úpadcu zálohu kúpnej ceny vo výške 1 000 000 Sk.

Sťažovateľ sa 1. marca 2000 zúčastnil otvárania obálok s ponukami záujemcov o odkúpenie uvedeného majetku úpadcu. Sťažovateľ ponúkol za odkúpenie 5 000 000 Sk a ďalší záujemca 3 800 000 Sk.

Správca konkurznej podstaty úpadcu oznámil sťažovateľovi listom z 3. marca 2000, že jeho ponuku prijal a vyzval sťažovateľa, aby hodnoverným spôsobom preukázal „zabezpečenie zostávajúcej časti kúpnej ceny“ v termíne do 10. marca 2000. Sťažovateľ vinkuloval v prospech správcu konkurznej podstaty doplatok kúpnej ceny (4 000 000 Sk) v T., a. s., a doklad o tom predložil správcovi konkurznej podstaty 9. marca 2000.

Listom z 10. marca 2000 oznámil správca konkurznej podstaty úpadcu konkurznému súdu splnenie podmienok na predaj majetku zo strany sťažovateľa žiadajúc jeho súhlas s týmto predajom, no zároveň upozornil na príbuzenský pomer sťažovateľa ku konateľovi úpadcu.

Pod vplyvom oznámenia správcu konkurznej podstaty z 10. marca 2000 zvolal konkurzný súd na 27. apríl 2000 schôdzu konkurzných veriteľov s programom „... odsúhlasenie predaja podniku úpadcu ako celku a ďalšieho postupu v konkurznom konaní...“. Schôdza konkurzných veriteľov neodsúhlasila predaj predmetného majetku, patriaceho do konkurznej podstaty, sťažovateľovi.

Na základe uvedených skutočností konkurzný súd súhlas na predaj majetku správcovi konkurznej podstaty úpadcu neudelil. V dôsledku toho správca konkurznej podstaty úpadcu listom z 28. apríla 2000 odstúpil od prijatia ponuky z 3. marca 2000 a zároveň vyzval sťažovateľa na oznámenie čísla účtu kvôli vráteniu zálohy a na osobné prevzatie si dokladu o vinkulácii peňažných prostriedkov predstavujúcich doplatok kúpnej ceny.

Správca konkurznej podstaty požiadal 31. mája 2000 konkurzný súd o udelenie súhlasu s predajom majetku druhému záujemcovi. Konkurzný súd opatrením sp. zn. 25-24 K 92/98 z 1. júna 2000 súhlas udelil, pričom v odôvodnení okrem iného uviedol: „... pretože bolo zistené, že Ing. M. je bratom konateľá úpadcu, súd považoval za potrebné a vhodné zvolať schôdzu veriteľov na odsúhlasenie predaja tomuto záujemcovi...“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v konaní o náhradu škody na okresnom súde namietal: „*Takýmto postupom súdu sa cítim byť ukrátený na svojich ústavných právach zúčastňovať sa na území SR podnikania a nadobúdať majetok rovnocenne s ostatnými občanmi SR. Postupom súdu mi bola podľa môjho názoru spôsobená škoda spočívajúca v tom, že som nemohol pokračovať v podnikateľských aktivitách na ktoré uvedený areál bol jednoznačne určený - t. j. na výrobu a predaj kyslej kapusty.*

Súd svojím nelogickým a pre mňa nevysvetliteľným spôsobom spôsobil škodu nielen mojej osobe, ale aj veriteľom v konkurze. Som toho názoru, že z mojej strany je prirodzená požiadavka na postup súdu v súlade so zákonom, pričom vyššie popísaný postup súdu v konkurznom konaní úpadcu nemôže za žiadnych okolností požívať zákonnú ochranu. Konanie súdu považujem za nesprávny úradný postup v rozpore so zmyslom a účelom zákona o konkurze a vyrovnaní.“

Nesprávny úradný postup konkurzného súdu spočíval podľa sťažovateľa v tom, že „... súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti – dohľadu nielen nad procesom konkurzného konania ale aj nad jeho zákonnosťou

- a) samotný dal podnet na preskúmanie dôveryhodnosti záujemcu z dôvodu rodinnej príslušnosti a sám neakceptoval najvýhodnejšiu ponuku
- b) rešpektoval výkon práva, ktorý nielenže bez právneho dôvodu zasahoval do práva inej osoby ale túto osobu výslovne diskriminoval z dôvodu príbuzenstva
- c) rozhodol o predaji majetku subjektu, ktorého ponuka nebola najvýhodnejšia a tým ukrátil veriteľov vo výške 1,2 milióna Sk ako aj diskriminovaného záujemcu vo výške tak ako je uplatnená v tomto konaní“.

Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 104/02-86 zo 17. februára 2005 žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal náhrady škody (ušlého zisku), zamietol, dôvodiac: «... Súd vykonal dokazovanie vypočutím žalobcu, žalovaného, oboznámením sa s ponukou na odkúpenie stavieb od úpadcu, poštovou poukážkou, pozvánkou na otvorenie obálok, zápisnicou z komisionálneho otvárania obálok, prijatím ponuky od správcu konkurznej podstaty, oznámením o vinkulácii. Odpoveďou konkurzného sudcu, oznámením správcu konkurznej podstaty o odstúpení od prijatia ponuky, listom vlastníctva (...), Odborným vyjadrením 01 - 06/2003 o výške ušlého zisku, konkurzným spisom 25-24 K 92/98 Krajského súdu Banská Bystrica na úpadcu H., s. r. o., so sídlom v Ž. a z neho odpoveďou konkurzného sudcu správcovi konkurznej podstaty, zvolaním schôdze veriteľov dlžníka, prezenčnou listinou zo schôdze, zápisnicou zo schôdze veriteľov, opatrením konkurzného sudcu z 1. 6. 2000 a predkladacou správou konkurzného súdu pre odvolací súd a zistil nasledovný skutkový stav:

Návrhom, ktorý došiel Krajskému súdu v Banskej Bystrici 31. 3. 1998, žiadal H. s. r. o., Ž., (...), aby súd vyhlásil na majetok tejto firmy konkurz. Súd uznesením 25-24 K 92/98-29 zo dňa 13. 10. 1998 vyhlásil na majetok firmy konkurz a za správcu konkurznej podstaty stanovil JUDr. J. B., Ž. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 3. 11. 1998. Žalobca listom 22. 2. 2000 ponúka na odkúpenie časti majetku úpadcu cenovú ponuku 5.000.000,-

Sk s tým, že skladá zálohu vo výške 1.000.000,- Sk. O tejto skutočnosti predložil fotokópiu poštovej poukážky. Dňa 1. 3. 2000 sa za prítomnosti správcu konkurznej podstaty zúčastnil komisionálneho otvárania obálok, kde zistil, že okrem neho vystupuje aj záujemca Ing. P. R., ktorý navrhol kúpnu cenu 3,8 mil. Sk. Správca konkurznej podstaty listom 3. 3. 2000 oznamuje žalobcovi, že od neho prijíma navrhovanú cenu 5 mil. Sk. T. a. s. B. oznamuje úpadcovi z konkurzu a správcovi konkurznej podstaty 9. 3. 2000 oznámením o vinkulácii č. 15/019, že vinkuluje sumu 4 mil. Sk na účte úpadcu. Konkurzný sudca listom 8. 3. 2000 usmerňuje správcu konkurznej podstaty na opakovanú inzerciu na odpredaj majetku patriaceho do podstaty úpadcu. Vyzýva cez správcu záujemcov o kúpu na predloženie finančného krytia. Písomnosťou zo dňa 14. 4. 2000 konkurzný sudca zvoláva schôdzu veriteľov dlžníka na deň 27. 4. 2000. Písomne vyhotovená zápisnica zo schôdze veriteľov a prezenčná listina svedčí o tom, že táto sa uskutočnila. Zo záveru zápisnice a prítomností správcu konkurznej podstaty vyplýva, že súd súhlasil s tým, aby finančné prostriedky boli vrátené záujemcovi - žalobcovi, pretože na základe stanoviska veriteľov prítomných na schôdzi veriteľov nebude tomuto záujemcovi objekt odpredaný. Správca konkurznej podstaty listom 28. 4. 2000 oznamuje žalobcovi vrátenie prijatej ponuky 1 mil. Sk s odkazom na schôdzu veriteľov, ktorí jednomyselne nesúhlasili s predajom nehnuteľnosti nachádzajúcej v Obci S. pre záujemcu - žalobcu. Z listu vlastníctva č. (...) pre k. ú. S. Správy katastra v Ž. je preukázané, že stavba pod názvom „K.“ na parcele KN 120/3, evidovaná na LV 815, je vo vlastníctve M. R. v celosti titulom kúpnej zmluvy pod V 2800/2000. Ďalej titulom dohody o vyporiadaní BSM (...).

Konkurzný sudca opatrením 25-25 K 92/98-247 zo dňa 1. 6. 2000 udeľuje správcovi konkurznej podstaty súhlas na predaj nehnuteľného majetku na vyššie uvedenom LV záujemcovi Ing. P. R. Opatrenie nadobudlo právoplatnosť 14. 6. 2000. Zo zákona nie je proti nemu prípustný riadny opravný prostriedok.

Žalobca z konkurzného spisu poukázal na predkladaciu správu konkurzného súdu odvolaciemu súdu - Najvyššiemu súdu SR Bratislava zo dňa 1. 8. 2000 v spise na čl. 392, v ktorej konkurzný sudca odôvodňuje zvolanie schôdze veriteľov preto, lebo záujemcom o kúpu nehnuteľnosti bol brat konateľa úpadcu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 3 Obdo 20/2000-405 zo dňa 31. 10. 2000 odmietol dovolanie žalobcu z tohto

konania proti opatreniu konkurzného sudcu z 1. 6. 2000 na udelenie súhlasu pre správcu konkurznej podstaty na predaj časti konkurznej podstaty záujemcovi Ing. R.

Platný zákon 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý je účinný od 1. 7. 2004, upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci [§ 1 písm. a)]. Z § 28 citovaného zákona vyplýva, že ním je zrušený zákon 58/69 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z prechodného ustanovenia § 27 ods. 2 vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami vydanými pred nadobudnutím účinnosti zákona (514/03) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, sa spravujú doterajšími predpismi.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca sa domáha náhrady ušlého zisku podľa zákona 58/69 Zb. Citovaný zákon v prvej časti upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a v druhej časti od § 18 zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a uvádza, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedený v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Podľa § 25 ods. 2) v právnych vzťahoch upravených v tomto zákone vystupuje v mene štátu ústredný orgán. Podľa § 26 o nárokoch podľa tohto zákona rozhodujú súdy.

Žalobca tvrdí, že nesprávny úradný postup konkurzného sudcu pri vydaní opatrenia zo dňa 1. 6. 2000 bol vtom, že udelil súhlas správcovi konkurznej podstaty na predaj časti konkurznej podstaty nehnuteľného majetku K. S. záujemcovi Ing. P. R., hoci on - žalobca dal na kúpu predmetného majetku vyššiu ponuku s tým, že sudca si osvojil stanovisko konkurzných veriteľov, ktorí nesúhlasili s predajom majetku žalobcovi, porušil zákonnosť a ústavnosť, lebo stanovisko veriteľov je diskriminačné. Stanovisko nedovoľuje žalobcovi nadobudnúť majetok len preto, lebo je bratom konateľa úpadcu. Z opatrenia konkurzného sudcu vyplýva, že sa jednalo o súhlas na predaj nehnuteľností mimo dražbu pod odhadnú cenu alebo cenu stanovenú cenovými predpismi. Predaj má uskutočniť správca konkurznej podstaty so súhlasom súdu a za podmienok ním určených. Z odôvodnenia vyplýva, že žalobca ponúkol vyššiu kúpnu cenu a preukázal aj finančné krytie, ale schôdza veriteľov nesúhlasila s predajom tomuto záujemcovi. Súd v súlade so závermi schôdze veriteľov preto súhlasil s predajom nehnuteľnosti inému záujemcovi.

Pri konkurze postupuje konkurzný sudca podľa zákona 328/91 Zb. o konkurze a vyrovnaní a jeho noviel, pričom podľa znenia zákona účinného do 31. 7. 2000 podľa § 1 je účelom citovaného zákona usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Podľa § 2 ods. 2) cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku. V § 10 je upravený postup pri schôdzi konkurzných veriteľov, v ods. 1 sa cituje, že súd zvoláva schôdzu konkurzných veriteľov, ak je to potrebné na zistenie ich stanovísk potrebných pre ďalšie vedenie konkurzu, a riadi jej rokovanie; na návrh správcu ju zvoláva vždy. § 12 uvádza čo je dohľadom súdu. Podľa citácie súd je oprávnený vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru, alebo správcovi môže dať pokyny sám.

Pokiaľ sa týka procesného postupu konkurzného sudcu, z vykonaného dokazovania je preukázané, že zvolal schôdzu konkurzných veriteľov, čo mu umožňuje § 10 ods. 1 citovaného zákona („súd zvoláva schôdzu, ak...“). Citované ustanovenie teda dáva súdu možnosť zvolať schôdzu konkurzných veriteľov a ak ju konkurzný sudca v konkrétnom prípade využil, neporušil tým procesný postup zákona. § 12 navyiac dovoľuje súdu vyžiadať si na určité otázky názor veriteľského výboru. Konkurzný sudca podľa citovaných zákonných ustanovení využil procesný postup, pričom podľa Občianskeho súdneho poriadku v rámci možností riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov nebol procesný postup súdu zmenený alebo zrušený. V rámci týchto opravných prostriedkov ani nebol prehodnotený právny záver konkurzného sudcu.

Žalobca sa už v inom súdnom konaní domáhal svojho práva na nadobudnutie vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, keďže ako záujemcovi z konkurzného konania mu nebolo vyhovené. Žalobou o uzavretie kúpnej zmluvy podanou proti úpadcovi a proti správcovi konkurznej podstaty. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom 25 Cbi 76/00-48 zo dňa 27. 11. 2001 a odvolací - Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom 2 Obo 31/02, 2 Obo 32/02 zo dňa 12. 6. 2002 jeho žalobu zamietli.

Žalobca sa v tomto konaní domáha náhrady ušlého zisku (aj keď žalobu označuje ako náhradu škody) z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Procesný súd z vyššie uvedených dôvodov urobil záver, že konkurzný sudca neporušil procesný postup, ktorý mu dovoľoval zákon o konkurze a vyrovnaní v platnom znení a akékoľvek nové právne

vyhodnotenie nepatrí do právomoci procesnému súdu v tomto konaní. Naopak, bolo by to zásahom do nezávislosti súdu pri rozhodovaní. Právne prehodnotenie jedného súdu iným súdom je možné vykonávať v rámci procesného postupu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov ako ich upravuje Občiansky súdny poriadok. V tomto konaní sa nejedná o takýto postup. Keďže procesný súd v tomto konaní nezistil nesprávny úradný postup, žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietá.»

Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie okresného súdu odvolaním. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodnutie odôvodnil tým, že „... Zákon č. 58/1969 Zb. platný a účinný v čase žalobcom tvrdeného nesprávneho úradného postupu neobsahuje bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu. Judikatúra súdov (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 60/2003) obsah tohto pojmu vykladá tak, že môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

Z takto vymedzeného pojmu nesprávneho úradného postupu vyplýva, že súd pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu škody sa musí zamerať na zistenie, či v činnosti namietaného orgánu došlo k porušeniu pravidiel, poriadku, postupu, nielen predpísaného právnymi normami, ale určeného aj povahou a funkciou postupu.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd postupoval správne, keď sa v tomto konaní zameral len na posudzovanie procesného postupu súdu v konkurznom konaní; skúmal, či išlo o postup v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 328/1991 Zb. v znení platnom a účinnom v rozhodnom období. Správne okresný súd poukázal na to, čo je cieľom konkurzu a vyrovnania podľa § 2 ods. 2 uvedeného zákona. Prvostupňový súd správne vychádzal z ustanovenia § 10 ods. 1 uvedeného zákona umožňujúceho zvolať schôdzu konkurzných veriteľov a zo záveru, že ak v predmetnom prípade konkurzný sudca zvolal na deň 27. 04. 2000 schôdzu konkurzných veriteľov, neporušil tým procesný predpis.

(...) Ak súd v konkurznom konaní sp. zn. 25-24 K 92/98 zvolal schôdzu konkurzných veriteľov za účelom zistenia ich stanoviska k otázke, s ktorým záujemcom má byť uzatvorená kúpna zmluva, neporušil tým zákonom predpísaný postup. V tejto spojitosti treba poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 14. 11. 2001 sp. zn. 2 Obo 92/2001, uverejnený v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR, č. 3/2003, podľa ktorého neúspešný uchádzač o kúpu majetku tvoriaceho konkurznú podstatu predávaného mimo dražby sa nemôže úspešne domáhať určenia neplatnosti zmluvy, ktorou bol majetok predaný inému uchádzačovi, ani určenia, že jeho ponuka bola výhodnejšia, pretože na takého určenie nie je aktívne legitimovaný. Najvyšší súd SR v uvedenom rozsudku ďalej uviedol, že hodnotenie výhodnosti ponúk na odkúpenie majetku z podstaty úpadcu sa robí v rámci konkurzného konania a iný súd nie je oprávnený posudzovať správnosť výberu.

(...)

Žalobca ako jeden z uchádzačov o kúpu majetku z konkurznej podstaty mal primeranú možnosť prezentovať svoju ponuku na odkúpenie majetku pred správcom konkurznej podstaty, súdom i veriteľmi. V inzercii publikovanej v tlačil si správca konkurznej podstaty vyhradil právo jednostranne neurčiť najúspešnejší návrh na odkúpenie nehnuteľností. Ak sa súd v konkurznej veci rozhodol zistiť stanovisko konkurzných veriteľov k otázke, s ktorým zo záujemcov o kúpu majetku má byť uzavretá kúpna zmluva, podľa názoru krajského súdu tým nedošlo k diskriminácii žalobcu na základe jeho príbuzenského vzťahu ku konateľovi úpadcu. Nedošlo tu zo strany súdu k odlišnému zaobchádzaniu vo vzťahu k žalobcovi, ale bolo umožnené veriteľom vyjadriť sa k otázke kupujúceho majetku, z predaja ktorého mali byť uspokojené ich pohľadávky. (...)

Podľa sťažovateľa rozhodol okresný súd, ako aj krajský súd v rozpore s judikatúrou ústavného súdu, z ktorej vyplýva právo účastníka konania, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, majúcej základ v právnom poriadku Slovenskej republiky vrátane medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku (IV. ÚS 77/02). Ústavne súladný výklad relevantnej právnej úpravy vyžadoval, aby okresný súd a krajský súd ako primárni ochrancovia základných práv a slobôd (I. ÚS 9/00) prihliadali pri výklade aplikovaných

právných noriem k požiadavkám vyplývajúcim z čl. 6 ods. 1 a z čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čo prvostupňový súd nerealizoval „... vôbec...“ a odvolací súd iba „... v obmedzenej miere (v nesúlade so zisteným skutkovým stavom)...“. Sťažovateľ tvrdí, že v podaní z 22. októbra 2004 podrobne odôvodnil základ uplatneného nároku. Odvolací súd však v odôvodnení svojho rozsudku podľa sťažovateľa: „... protichodne s obsahom zisteného skutkového stavu, paradoxne tou istou (čiastkovou) právnou argumentáciou ktorou ja odôvodňujem žalobný návrh, dospieva k odlišnému právnemu záveru.“ Podľa sťažovateľa: „Práve v tejto situácii treba vidieť extrémny nesúlad medzi zisteným skutkovým stavom a uskutočnenou aplikáciou práva.“

Práve „... extrémny nesúlad...“ skutkových zistení a právnych záverov predovšetkým krajského súdu je podľa sťažovateľa v danom prípade dôvodom pre zásah ústavného súdu do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, do ktorej ústavný súd vstupuje iba v prípadoch nezlučiteľnosti interpretácie a aplikácie zákona všeobecnými súdmi s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, majúcej základ v zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich rozhodnutí.

Sťažovateľ sa domnieva: «... protichodne s úvahami naznačenými v odôvodnení odvolacieho rozsudku, že pre činnosť súdu v konkurznom konaní neexistuje žiadne objektívne a odôvodnené ospravedlnenie, ktorým by vedel v medziach rozumnej, skutkovej a právnej argumentácie odôvodniť „legitímnosť cieľa“ sledovaného svojím postupom, ktorým zvolával schôdzu veriteľov. Pokiaľ odvolací súd poukazuje na posudzovanie len procesného postupu konkurzného súdu je potrebné jeho závery hodnotiť ako nekonformné vo vzťahu k Ústavou a Dohovorom proklamovanému prístupu každého na spravodlivé súdne konanie, na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nebyť diskriminovaný z dôvodu rodových príbuzenských väzieb.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom KS v Banskej Bystrici č. k. 15 Co 128/05 zo dňa 18. 5. 2005 bolo porušené základné právo Ing. T. M., (...) na zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok KS v Banskej Bystrici 15 Co 128/05 zo dňa 18. 5. 2005 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Ing. T. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.309,40 Sk.“

II.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je teda vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických

osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V sťažnosti podanej ústavnému súdu uviedol sťažovateľ, že proti napádanému rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005 podal 18. júla 2005 dovolanie v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Podľa § 236 ods. 1 OSP možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Podľa § 237 písm. f) OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak (...) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (...).

Podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov vrátane Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť chybný procesný postup alebo nezákonné rozhodnutie súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov (napr. rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Cdo 182/2005).

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd konštatoval, že dôvody pre ktoré sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005 pred ústavným súdom, sa netýkajú odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) OSP, a preto podanie dovolania v uvedenej veci (za situácie, keď napádaný rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje ani znaky rozsudku podľa § 238 OSP) nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy, ktorého existencia by vylučovala právomoc ústavného súdu konať vo veci. Túto skutočnosť potvrdzuje napokon aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 166/2005 z 9. decembra 2005, ktorým sťažovateľovo dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005 odmietol podľa § 243b ods. 4 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, konštatujúc okrem

iného aj to, že nezistil ani inú vadu zakladajúcu zmätočnosť konania podľa § 237 OSP, ktorá by bola akceptovateľným dovolacím dôvodom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa môže každý domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon (čl. 46 ods. 4 ústavy).

Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v (...) čl. 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa táto ochrana dostane v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04). Z tohto vyplýva (ako správne uvádza

sťažovateľ) právo účastníka konania, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, majúcej základ v právnom poriadku Slovenskej republiky, vrátane medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná a ktoré sú súčasťou jej právneho poriadku (IV. ÚS 77/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je pritom taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 271/05).

Na strane druhej právo na súdnu ochranu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia najmä právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam, vyplývajúcim z príslušných zákonných noriem (obdobne napr. III. ÚS 331/04, III. ÚS 294/05).

Z citovaných ustanovení ústavy okrem iného vyplýva, že ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde sa môže fyzická osoba alebo právnická osoba domáhať iba zákonom ustanoveným postupom (čl. 46 ods. 1 ústavy) a v medziach zákonov, ktoré vykonávajú ustanovenia ústavy týkajúce sa základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

Sťažovateľ sa v predmetnom sporovom konaní domáhal náhrady škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu konkurzného súdu v konkurznom konaní, v ktorom malo dôjsť k jeho diskriminácii. Tak okresný súd, ktorý rozhodoval v prvom stupni, ako aj krajský súd rozhodujúci v odvolacom konaní sa podľa sťažovateľa nevysporiadali ústavne konformným spôsobom s jeho argumentáciou, ktorou odôvodnil opodstatnenosť žalobou uplatneného práva, pričom dôvody uvedené v ich rozhodnutiach sú pre extrémny nesúlad so zisteným skutkovým stavom z ústavného hľadiska neakceptovateľné. Tým došlo k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,

ako aj k porušeniu jeho základného práva na náhradu škody podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a základného práva na rovnaké zaobchádzanie vyplývajúceho zo zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, ktorým mala byť v označenom súdnom konaní súdna ochrana poskytnutá.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vychádzajúc z uvedených kritérií posudzoval ústavný súd, prihliadajúc k argumentácii sťažovateľa, napádaný rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 128/05 z 18. mája 2005. Po oboznámení sa s jeho obsahom dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Z jeho záverov, týkajúcich sa rozhodujúcich právnych otázok, nevyplýva extrémny nesúlad so zisteným skutkovým stavom, jednostrannosť, alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

Sťažovateľ uplatnil v konaní, ktorého výsledok napáda sťažnosťou na ústavnom súde, žalobu o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, ku ktorému malo dôjsť v čase, na ktorý sa vzťahuje právny režim zákona č. 58/1969 Zb.

o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom (platného a účinného do 1. júla 2004, ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“).

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len „štátny orgán“). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia.

Z obsahu argumentácie obsiahnutej v sťažovateľovej žalobe podanej okresnému súdu, ako aj zo skutkového stavu zisteného v priebehu konania je zrejmé, že nesprávny úradný postup konkurzného súdu v konkurznom konaní sp. zn. 25-24 K 92/98 mal spočívať v zvolaní schôdze konkurzných veriteľov („... *súd ... samotný dal podnet na preskúmanie dôveryhodnosti záujemcu...*“) a v opatrení, ktorým dal správcovi konkurznej podstaty súhlas na predaj majetku druhému záujemcovi [„... *súd ... (rešpektujúc stanovisko konkurzných veriteľov) ... rozhodol o predaji majetku subjektu, ktorého ponuka nebola najvýhodnejšia...*“].

Podľa § 66b zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení platnom a účinnom do 31. júla 2000 (teda v čase vydania opatrenia konkurzného súdu sp. zn. 25-24 K 92/98 z 1. júna 2000) súd rozhoduje opatrením, ak ukladá správcovi povinnosť, pri dohliadacej činnosti, ak rozhoduje o ustanovení opatrovníka, odmene opatrovníka,

predbežnej odmene správcu, zbavení správcu mlčanlivosti, odmene likvidátora, alebo ak dáva súhlas podľa tohto zákona (ods. 1).

V písomnom vyhotovení opatrenia sa uvedie, ktorý súd ho vydal, označenie úpadcu, správcu, osôb, ktorým vzniklo právo, výrok, odôvodnenie, poučenie o odvolaní, deň a miesto vydania (ods. 2).

Proti opatreniam v dohliadacej činnosti súdu a opatreniam, ktorými súd dáva súhlas s výnimkou súhlasu podľa § 28, nie je prípustný opravný prostriedok (ods. 3).

Opatrenie sa doručuje správcovi a osobám, ktorých sa priamo týka (ods. 4).

Je evidentné, že sporný procesný postup konkurzného súdu bol zavŕšený rozhodnutím (opatrením sp. zn. 25-24 K 92/98 z 1. júna 2000), aj keď išlo o rozhodnutie procesnej povahy. Sťažovateľ sa domnieva, že označeným opatrením došlo k zásahu do jeho základných práv a slobôd (sťažovateľ v uvedených súvislostiach poukazoval na čl. 12 ods. 2 ústavy, resp. čl. 14 a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodnutia (14. júna 2000) sa vzhľadom na § 66b ods. 3 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (nepripustnosť riadnych opravných prostriedkov) domáhal ochrany svojich práv incidenčnou žalobou o uzavretie kúpnej zmluvy podanou krajskému súdu proti správcovi konkurznej podstaty. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 25 Cbi 76/00 z 27. novembra 2001 žalobu zamietol. Najvyšší súd v odvolacom konaní rozsudkom sp. zn. 2 Obo 31/02, 2 Obo 32/02 z 12. júna 2002 označené prvostupňové rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

Sťažovateľ uplatnil svoje základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) vo vzťahu k základnému právu na rovnaké zaobchádzanie vyplývajúcejmu zo zákazu diskriminácie v zmysle čl. 12 ods. 2 ústavy a následne k základnému právu na náhradu škody (čl. 46 ods. 3 ústavy) podľa zákona č. 58/1969 Zb. bez toho, aby dosiahol zrušenie opatrenia konkurzného súdu z 1. júna 2000 alebo vyslovenie jeho protiústavnosti zo strany ústavného súdu (pokiaľ sa sťažovateľ domnieval, že označeným opatrením došlo k zásahu do jeho základných práv a slobôd podľa čl. 12 ods. 2 ústavy, resp. čl. 14 a čl. 6 ods. 1

dohovoru, mohol sa po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodnutia obrátiť na ústavný súd podľa čl. 130 ods. 3 ústavy, čo nevyužil) a nebol úspešný ani v incidenčnom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 25 Cbi 76/00. Uplatniac v uvedených súvislostiach nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom, namietajúc len nesprávny úradný postup konkurzného súdu, musel počítat' s tým, že súdna ochrana mu bude poskytnutá iba v rozsahu a za podmienok, ktoré pre uplatnenie tohto právneho prostriedku (žaloby na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu a jeho nesprávnym úradným postupom) stanovuje zákon č. 58/1969 Zb.

Pokiaľ okresný súd a krajský súd vo svojich rozhodnutiach (v konaní o žalobe sťažovateľa podanej 25. júna 2002) uviedli, že nemajú oprávnenie preskúmať zákonnosť právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu vydaného v konkurznom konaní, ktoré nebolo zákonom ustanoveným spôsobom zrušené ani spochybnené z hľadiska jeho ústavnosti a zamerali sa výslovne len na posúdenie procesného postupu konkurzného súdu spočívajúceho v zvolaní schôdze konkurzných veriteľov, na ktorej zisťoval ich stanovisko k predaju označeného majetku úpadcu mimo dražby, nemožno tento ich právny záver vzhľadom na existujúcu právnu úpravu a spôsob, ktorý si sťažovateľ zvolil v súvislosti s domáhaním sa ochrany svojich práv, považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

Ako zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny nemožno hodnotiť ani právny záver okresného súdu a krajského súdu, že zvolanie schôdze konkurzných veriteľov k otázke predaja majetku úpadcu mimo dražby niektorému z konkrétnych záujemcov možno považovať za zákonný a správny úradný postup konkurzného súdu, vzhľadom na § 10 ods. 1 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (podľa ktorého súd zvoláva schôdzu konkurzných veriteľov, ak je to potrebné na zistenie ich stanovisk potrebných na ďalšie vedenie konkurzu) s prihliadnutím k oprávneniam konkurzného súdu vyplývajúcim z § 12 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov v spojení s § 2 ods. 2 uvedeného zákona (podľa ktorého cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku) z ktorého vyplýva, že účelom konkurzného konania je predovšetkým

ochrana práv a oprávnených záujmov veriteľov úpadcu. Súhrn konkrétnych okolností uvedeného prípadu totiž neumožňoval posudzovať skutočnosť, že sťažovateľ je bratom konateľa úpadcu, izolovane. Túto informáciu musel konkurzný súd hodnotiť v kontexte ďalších okolností týkajúcich sa konkurzného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 25-24 K 92/98. S prihliadnutím na okolnosť, že toto konkurzné konanie začalo na základe návrhu na vyhlásenie konkurzu podaného samotným úpadcom a k predaju majetku malo dôjsť mimo dražby pod odhadnú cenu, resp. cenu stanovenú cenovými predpismi, možno zvolanie schôdze konkurzných veriteľov k otázke predaja predmetného majetku konkrétnemu záujemcovi, na základe informácie, že jedným zo záujemcov je blízky príbuzný konateľa úpadcu, rozumne odôvodniť legitímnym záujmom na zachovaní transparentnosti konkurzného konania, najmä pokiaľ ide o postup konkurzného súdu vo vzťahu k ochrane práv a právom chránených záujmov konkurzných veriteľov.

Označené dôvody uvedené v rozhodnutí krajského súdu, v spojení s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvého stupňa, možno preto považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné, rešpektujúce požiadavku takej interpretácie a aplikácie zákona, ktorá je súladná s ústavnou úpravou základného práva na súdnu ochranu s prihliadnutím k právnej úprave na základe ktorej sťažovateľ svoje práva v sporovom konaní uplatnil.

Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými článkami ústavy (čl. 46 ods. 1 a 3, ako aj čl. 12 ods. 2).

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2006